

Arrest

nr. 167 229 van 9 mei 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: **X**
in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X en X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X en X, op 5 april 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van 18 februari 2013 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. KASONGO-D'HAeyer, die loco advocaat F. GELEYN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers dienden, op 25 december 2011 een vijfde regularisatieaanvraag in op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en gesteund op de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Die aanvraag werd op 18 februari 2013 onontvankelijk verklaard. Op dezelfde dag werd een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Verzoekers namen er op 6 maart 2013 kennis van. Dit zijn de bestreden beslissingen.

Eerste bestreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 27.12.2011 werd ingediend door:

*H. (...), T. (...) (R.R.: (...))
Geboren te A. (...) op 01.11.1984*

** Bij onze diensten ook gekend als: O. (...), Z. (...) (°11.01.1984)*

*+ wettelijke vertegenwoordiger van
O. (...), D. (...) (°08.08.2007 te Brussel)
O. (...), W. (...) (°31.08.2011 te Brussel)*

*Nationaliteit: Armenië
Adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De elementen van integratie - met name dat betrokkene sinds januari 2006 in België verblijft, dat zij Frans zou spreken, dat zij werkbereid zou zijn en in haar eigen levensonderhoud zou wensen te voorzien, dat zij een grote vrienden- en kennissenkring zou uitgebouwd hebben en dat zij getuigenverklaringen voorlegt - behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Deze elementen kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980. Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Ook het aangehaalde art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 3 van het EVRM.

De ingeroepen elementen, namelijk de vrees van betrokkene voor een terugkeer naar het land van herkomst, werden reeds aangehaald ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en verworpen door de asieldiensten. Deze elementen kunnen bijgevolg niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden (art. 9bis, §2, 1° van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006).

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar asielaanvraag, ingediend op 20.01.2006, werd afgesloten op 27.04.2006 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, haar betekend op 28.04.2006. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 15.03.2006, en verblijft sindsdien illegaal in België. Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. De duur van de asielprocedure - namelijk 3 maanden - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Verzoekster haalt aan dat een gedwongen terugkeer in dit stadium van integratie een trauma zou betekenen. Verzoekster diende echter in eerste instantie zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 15.03.2006. Het feit dat verzoekster nog steeds in België verblijft, is het gevolg van haar eigen keuzes en houding en kan bijgevolg geen buitengewone omstandigheid vormen.

Ook het argument dat haar kinderen in België geboren zijn en hier naar school gaan kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene toont niet aan dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van de kinderen steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouder is die de belangen van de kinderen heeft geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Het feit dat haar kinderen hier geboren zijn en naar school gaan, is immers het gevolg van de eigen keuze van betrokkene om geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en kan bijgevolg geen buitengewone omstandigheid uitmaken.

Verder wordt aangehaald dat verzoekster de aanvraag niet kan indienen in Armenië, aangezien daar geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging aanwezig is. Betrokkene toont echter niet aan dat zij zich niet tijdelijk zou kunnen begeven naar Moskou, waar de bevoegde vertegenwoordiging gevestigd is. Bijgevolg vormt dit argument geen buitengewone omstandigheid.

De advocaat van betrokkene meent dat de aanvraag van betrokkene op gelijke voet staat met de wet van 22.12.1999. Deze wet was echter een enige en unieke operatie. De criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9bis van de wet van 1980.

De advocaat van betrokkene verwijst verder naar regularisatiebeslissingen in gelijkaardige dossiers. Het is echter aan verzoekster om de overeenkomsten aan te tonen tussen de eigen situatie en de situatie waarvan zij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13.07.2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoekster verkeert analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan zij refereert. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkenen met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

Gelieve eveneens over te gaan tot intrekking van het ontvangsbewijs dat eventueel aan betrokkene zou zijn afgeleverd.“

Tweede bestreden beslissing:

“In uitvoering van de beslissing van (...), attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

H., T. (...), geboren te A. (...) op 01.11.1984, nationaliteit Armenië

** Bij onze diensten ook gekend als:*

O., Z. (...) geboren te A. (...) op 11.01.1984, nationaliteit Armenië

+ kinderen (minderjarig) O., D. (...) (°08.08.2007 te Brussel)
O., W. (...) (°31.08.2011 te Brussel)

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeben.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ 2° zij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: de asielaanvraag van betrokkene werd afgesloten op 27.04.2006 met een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf door het CGVS. Bovendien werd de aanvraag om machtiging tot verblijf conform artikel 9bis eveneens afgesloten met een weigeringsbeslissing op 18.02.2013.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van artikel 8 EVRM, de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, het rechtszekerheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht, evenals het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel luidt:

“ENIG MIDDEL genomen uit een kennelijke beoordelingsfout en de schending van:

- artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (EVRM)
- de artikelen 9 bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen
- het algemeen beginsel van rechtszekerheid en voorspelbaarheid van de norm het algemeen beginsel van de materiële motiveringsplicht van bestuurshandelingen
- het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van redelijkheid en proportionaliteit,
- het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van zorgvuldigheid

OMDAT verwerende partij vermeldt dat er geen buitengewone omstandigheid is en met name dat verzoekster niet aantoont dat er in het land van herkomst geen studiebegeleiding is en niet aantoont dat er nood is aan een gespecialiseerde opleiding of bijzondere infrastructuur voor de kinderen;

TERWIJL verzoekers bij hun verzoek de attesten van schoollopen van hun kind Daniel OVSEPIAN hebben gevoegd.

DAT verwerende partij dit element bij haar beslissing in aanmerking moet nemen en dit op een wijze in overeenstemming met de wet;

DAT verwerende partij vermeldt dat:

- verzoekster niet aantoont dat in het land van herkomst niet naar school kan gegaan
 - het wordt niet aangetoond dat het onderwijs van het kind een gespecialiseerd onderwijs moet zijn, noch dat een bijzondere infrastructuur nodig is die niet kan gevonden worden in het land van herkomst
 - het feit dat hun kinderen hier geboren zijn en naar school gaan, is het gevolg van hun eigen keuze;
- DAT de vraag die in het kader van artikel 9Ws betreffende de notie « buitengewone omstandigheid » moet gesteld worden, de vraag is te weten of een terugkeer naar het land van herkomst teneinde een verzoek 9bis in te dienen onmogelijk is, dan wel bijzonder moeilijk;

Dat gelet op het school lopen van Daniel OVSEPIAN, verzoekers menen dat het bijzonder moeilijk is deze schooltijd te onderbreken om terug te keren naar het land van herkomst om daar een verzoek 9bis in te dienen; Dat verwerende partij zich niet echt uitspreekt, omtrent de vraag naar de terugkeer die bijzonder moeilijk is; Dat de verwerende partij enkel oog heeft voor de vraag naar de onmogelijkheid van een terugkeer naar het land van herkomst wanneer zij de mogelijkheid van een verder zetting van de schoolopleiding onderzoekt; Dat de verwerende partij op geen enkel ogenblik oog heeft voor de

bijzondere moeilijkheid de opleiding die hij volgt te moeten stopzetten en de taal waarin hij onderwezen wordt te moeten opgeven; Dat door de betekenis van de notie « buitengewone omstandigheden » te miskennen, verwerende partij artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 schendt, Dat bovendien, reeds verschillende keren werd aanvaard dat het schoollopen van een kind een buitengewone omstandigheid kan uitmaken. (...)

Dat door niet uit te leggen waarom het niet bijzonder moeilijk is om terug te keren naar het land van herkomst ondanks de banden met België, de geboorte van de kinderen in België, de lopende opleiding in België en het nadeel dat zal ontstaan door een onderbreking van deze opleiding van het kind, schendt verwerende partij de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980, alsook het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van zorgvuldigheid;

Dat tenslotte, eisen dat verzoekende partijen terugkeren naar hun land van herkomst een schending uitmaakt van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van redelijkheid en proportionaliteit in zoverre het overdreven is in hoofde van één van de verzoekers het verlies van één of meer schooljaren te eisen teneinde een verzoek 9 bis te kunnen indienen vanuit zijn land van herkomst;

Dat zoals de Raad van State, onder andere in haar arrest van 25 september 1986, reeds heeft bevestigd, (n° 26933, A.P.M., 1986, n° 8, p 108), (...), Dat aldus, de beperking aan de uitoefening van het recht op respect voor het gezinsleven "evenredig" moet zijn, met andere woorden dat zij een evenwicht moet vinden tussen de omvang van de aantasting op het familieleven en de ernst van de verstoring toegebracht aan de publieke orde; Dat paragraaf 2 van artikel 8 van het E.V.R.M. de voorwaarden opsomt waaraan een inmenging in de uitoefening van het recht op privé en familieleven moet voldoen,

Dat een dergelijke inmenging slechts is toegestaan voor zover zij «bij wet is voorzien», en een van de opgesomde legitieme doelstellingen nastreeft: bescherming van de nationale veiligheid of de openbare veiligheid, verdediging van de orde, het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid en/of de goede zeden, voorkomen van strafbare inbreuken en dat zij «in een democratische samenleving noodzakelijk is», met andere woorden «gerechtvaardigd door een dwingende maatschappelijke behoefte en evenredig aan het nagestreefde legitieme doel; Dat, aldus, artikel 8 van het E.V.R.M. zich er derhalve niet toe beperkt de Staat een gebod van niet-inmenging op te leggen, maar haar ook positieve verplichtingen oplegt, Dat deze verplichting van evenredigheid het zoeken naar een juist evenwicht tussen het respect voor de individuele rechten die in het geding zijn en de bescherming van de bijzondere belangen op dewelke de inmenging gebaseerd is, vereist; (...).Dat het overduidelijk is dat verwerende partij, die toch tot het besluit komt dat er geen schending is van artikel 8 van het E.V.R.M., dit op geen enkele wijze beantwoordt; Dat hieruit, door de bestreden beslissing een schending volgt van artikel 8 van het E.V.R.M. en een schending van de motiveringsplicht van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991; Dat tenslotte het eenvoudige feit dat men in een illegale situatie zit de integratie van verzoekster niet tot niets kan herleiden, een integratie die op zich reeds een terugkeer moeilijk maakt, nu zij reeds meer dan negen jaar niet meer in haar land van herkomst woont.

Dat er bijgevolg, evenzeer een manifeste schending is van artikel 8 van het E.V.R.M., en van het proportionaliteitsbeginsel en van behoorlijk bestuur aangezien de aantasting van het privé- en familieleven overduidelijk is en zo verzoekster haar talrijke banden met België ontnemt; Dat het past om deze redenen de bestreden beslissing te vernietigen;"

2.2. Verzoekers verwijten de verwerende partij de notie buitengewone omstandigheden te miskennen waardoor artikel 9bis geschonden wordt. Verder stellen zij dat verwerende partij geen oog heeft voor de bijzondere moeilijkheid die de terugkeer met zich meebrengt voor het schoollopen van hun kind.

2.3. Artikel 9 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland".

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of aan diens

gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Als algemene regel geldt aldus dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd. De "buitengewone omstandigheden" waarvan sprake strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar enkel om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet vanuit het buitenland wordt ingediend. Het zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van herkomst, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

De Raad van State oordeelde dat het begrip "buitengewone omstandigheden" restrictief moet worden geïnterpreteerd. Een interpretatie waarbij *"het onderscheid wordt opgeheven tussen de buitengewone omstandigheden die het onmogelijk of zeer moeilijk maken de aanvraag in het buitenland in te dienen en de omstandigheden die te maken hebben met de argumenten om ten gronde een verblijfsmachtiging te bekomen"* niet wordt gerespecteerd, doet afbreuk aan de wet. Dit volgt uit het arrest van de Raad van State nr. 198.769, waarbij de instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd, en de strikte interpretatie van het begrip "buitengewone omstandigheden" werd herbevestigd.

2.4. Een aanvraag ingediend met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft, eens ze ontvankelijk is bevonden: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

2.5. In casu werd verzoekers aanvraag onontvankelijk verklaard op grond van de volgende motieven:

- de elementen van integratie behoren tot de gegrondheid en worden niet in de ontvankelijkheidsfase behandeld;

- de instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd door de Raad van State, zodat deze criteria niet meer van toepassing zijn:

- zij staven niet dat artikel 3 EVRM. geschonden zou zijn bij een terugkeer. De loutere vermelding van dit artikel volstaat niet om als een grond voor regularisatie weerhouden te worden;

- het aangehaalde artikel 1 van het Verdrag tegen foltering en andere wrede onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet worden weerhouden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor artikel 3 EVRM;

- de ingeroepen vrees voor een terugkeer naar het land van herkomst werd reeds aangehaald ter ondersteuning van het asielrelaas en kan bijgevolg niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid;

- zij waren er zich van bewust dat hen verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Hun asielaanvraag werd definitief afgesloten op 27 april 2006. Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten worden geput. Het langdurig verblijf is hun bewuste keuze en kan derhalve geen buitengewone omstandigheid uitmaken;

- het feit dat hun kinderen hier geboren zijn kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Zij tonen niet aan dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden;

- bij gebrek aan een Belgische diplomatieke vertegenwoordiging in Armenië, tonen zij niet aan dat zij zich niet tijdelijk naar Moskou zouden kunnen begeven, waar de bevoegde vertegenwoordiging gevestigd is;

- de wet van 22 december 1999 was een unieke operatie waardoor de criteria voor regularisatie vermeldt in die wet dan ook niet van toepassing zijn op hun aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9bis van de wet van 1980;
- het is aan verzoekers om overeenkomsten aan te tonen tussen de eigen situatie en de situatie waarvan zij beweren dat ze vergelijkbaar zijn (RvS arrest 97.866 van 13.07.2001).

2.6. De Raad stelt vast dat werd geantwoord op de door verzoekers in hun aanvraag aangehaalde buitengewone omstandigheden. Verzoekers stellen dat zij niet akkoord zijn met deze beoordeling. Daarmee tonen zij evenwel niet aan dat de bestreden beslissing de aangevoerde rechtsnormen zou schenden of dat de beslissing kennelijk onredelijk zou zijn.

2.7. Waar verzoekers stellen dat het schoollopen van het kind een buitengewone omstandigheid uitmaakt en verwijzen naar een aantal arresten merkt de Raad op dat zij niet aantonen zich in dezelfde situatie te bevinden. Verzoekers maken met hun betoog niet aannemelijk dat volgend motief in de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is: *“Ook het argument dat haar kinderen in België geboren zijn en hier naar school gaan kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene toont niet aan dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van de kinderen steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouder is die de belangen van de kinderen heeft geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Het feit dat haar kinderen hier geboren zijn en naar school gaan, is immers het gevolg van de eigen keuze van betrokkene om geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en kan bijgevolg geen buitengewone omstandigheid uitmaken.”*

2.8. Verzoekers voeren de schending aan van artikel 8 van het EVRM. In de aanvraag vermelden verzoekers als buitengewone omstandigheid de integratie, het langdurig verblijf in België, zijnde vijf jaar, het hebben van een uitgebreide vriendenkring en het feit dat de kinderen in België geboren zijn en naar school gaan. Verzoekers vermelden artikel 8 van het EVRM niet in de aanvraag.

De bestreden beslissing motiveert over alle in de aanvraag aangebrachte elementen. Hieruit blijkt dat het bestuur rekening heeft gehouden met het gezins- en privéleven van verzoekers alsook een belangenafweging zoals vereist onder artikel 8 van het EVRM heeft gemaakt. In deze belangenafweging werd in het bijzonder nagegaan of het privé- en gezinsleven van verzoekers, zoals kenbaar gemaakt aan het bestuur, in het kader van de verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, een buitengewone omstandigheid vormt die rechtvaardigt dat de aanvraag in België wordt ingediend.

De Raad stelt vast dat verzoekers de concrete motieven betreffende hun privé- en gezinsleven in België, zoals uitgedrukt in de bestreden beslissing, niet op ernstige wijze weerleggen. Verzoekers maken met hun betoog, zoals uit voorgaande bespreking van het middel blijkt, niet aannemelijk dat het aangehaalde gezins- en privéleven een buitengewone omstandigheid uitmaakt die het voor hun onmogelijk dan wel bijzonder moeilijk maakt om de aanvraag om verblijfsmachtiging vanuit het land van herkomst in te dienen.

Voorts moet er op worden gewezen dat er in casu enkel een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf voorligt waarin enkel uitspraak wordt gedaan over de vraag of de terugkeer naar het herkomstland om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen als een buitengewone omstandigheid kan worden weerhouden. De bestreden onontvankelijkheidsbeslissing verantwoordt enkel waarom de aanvraag om verblijfsmachtiging niet in België kan worden ingediend; enige uitspraak over de gegrondheid van de aanspraak op een verblijfsmachtiging wordt in de bestreden onontvankelijkheidsbeslissing niet gedaan.

Een wettelijke mogelijkheid tot bescherming van de eerbiediging van het privéleven zoals ontwikkeld in België staat nog steeds open, met name in het kader van een aanvraag om verblijfsmachtiging die in het land van herkomst of elders bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post wordt ingediend op grond van artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Een onderzoek naar een eventuele positieve verplichting in het licht van artikel 8 van het EVRM kan bijgevolg plaatsvinden in het kader van deze aanvraag om verblijfsmachtiging ingediend in het land van herkomst.

In deze stand van het geding kan niet worden vooruitgelopen op de beslissing die zal worden genomen in het kader van de gegrondheid van de aanvraag en op de beoordeling ten gronde door het bestuur of het door verzoekende partijen ingeroepen privé- en gezinsleven een machtiging tot verblijf in België rechtvaardigen. Dit gegeven belet ook niet dat verzoekers de regelmatigheid van een eventuele weigeringsbeslissing ten gronde in beroep eveneens kunnen laten toetsen aan artikel 8 van het EVRM.

Verzoekers tonen, samengevat, niet aan dat het bestuur de elementen, zoals aangehaald in de aanvraag, die deel uitmaken van haar gezins- en privéleven, onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk heeft beoordeeld in het licht van artikel 8 van het EVRM. Verzoekers tonen evenmin aan dat de bescherming van het gezins- en privéleven, zoals kenbaar gemaakt aan het bestuur, onder artikel 8 van het EVRM werd miskend, nu blijkt dat er een belangenafweging heeft plaatsgevonden omtrent de aangehaalde elementen die deel uitmaken van haar gezins- en privéleven, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.9. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Er wordt immers, met verwijzing naar de toepasselijke wetsbepaling, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet gemotiveerd waarom de door verzoekers aangehaalde redenen, waarom zij menen in aanmerking te komen voor een machtiging tot verblijf, niet worden aanvaard. De bestreden beslissing gaat aldus in op de door hen aangehaalde elementen en neergelegde bewijsstukken.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kunnen verzoekers ook niet gevolgd worden waar zij stellen dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het enige middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen mei tweeduizend zestien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC